

El pacient italià

I ara tenia allà fora, al sofà de la sala d'espera, un membre del crim organitzat de Nova Jersey

S01E08 Dra. Jennifer Melfi (The Sopranos <http://www.imdb.com/title/tt0141842/> HBO, 1999-2007)

Foto: HBO

La doctora Melfi camina amunt i avall per la consulta buida: arriba fins a la paret, dóna la volta, passa entremig de les dues butaques -d'un verd forestal, a joc amb els tons marrons de la fusta que domina l'estança-, arriba fins a la llibreria, dóna la volta, passa entremig de les dues butaques? Finalment s'atura, s'allisa el vestit jaqueta beix, agafa aire i es disposa a obrir la porta. Però a última hora s'ho repensa, deixa anar la maneta i reprèn la seva particular *course-navette* pel consultori psiquiàtric.

No hauria d'haver acceptat. Quan en Bruce Cusamano li va demanar que tractés un pacient seu, un veí que havia patit un atac de pànic, ja va suposar, per com espurnejaven els ulls d'en Bruce, que no devia ser pas un pacient normal. ?És italià, com nosaltres?, li va dir; i va afegir sibil·linament: ?Es dedica a? la gestió de residus?, la pausa interminable al mig de la frase va anar acompanyada d'unes cometes aèries marcades amb els dits i d'un somriure descarat, que dotava la professió de gestionar residus de tot un altre significat. Després, en Bruce va continuar posant-la en antecedents sobre la crisi d'ansietat del seu veí, una curiosa història on es barrejaven una piscina, una família d'ànecs i una barbacoa en flames, però la doctora Melfi ja no es podia treure del cap una paraula: màfia.

Malgrat tot, gairebé sense adonar-se'n, havia acabat acceptant. I ara tenia allà fora, assegut al sofà de la sala d'espera, un membre del crim organitzat de Nova Jersey. (Gairebé sense adonar-te'n? No, Jennifer, no t'enganyis. I tant que te'n vas adonar quan vas accedir a visitar-lo, però la

curiositat, l'excitació de descobrir tot un món nou, tan diferent de les rutinàries misèries de cada dia, van ofegar els crits esparverats del teu reputat sentit comú.)

Torna a acostar-se a la porta, s'estira de nou el vestit jaqueta, respira fondo per segona vegada i agafa el pom. El fa girar a poc a poc però s'atura a mig camí. Per la prima escletxa que s'ha generat entre la porta i el marc el veu: li sorprèn comprovar que vesteix sobri i elegant, amb un polo negre de màniga curta, pantalons de pinces grisos i sabates de pell negra. Tot i estar assegut es veu que és un home fort, corpulent; és gras però ho és d'una manera tan natural que no ho sembla -estar més prim hauria estat absolutament fora de lloc-. Hi destaca aquell cap imponent, gran i jeràrquic; tot en aquell home és gran, tret dels llavis i dels ulls. Té uns llavis prims, subtils i uns ulls marrons i petits. Ara es mira embadocat l'estàtua de bronze de la dona nua que hi ha a la saleta, amb les parpelles mig caigudes i les celles arronsades: sembla ben bé un pallús. Però de sobte la doctora Melfi mou el braç i fa un soroll imperceptible, i aquells ulls marrons es desapareixen instantàniament cap allà; no són els ulls d'un pallús, són els d'un depredador.

Amb l'ensurt, la doctora fa un pas enrere i tanca la porta. De cop s'adona que s'ha equivocat, que està a punt de ficar-se en un joc molt perillós, de cometre una errada imperdonable. És el seu sentit comú, esgargamellant-se a cridar-li que aquella història té tots els números per acabar amb un final ben negre. Però alguna cosa li diu que, per una vegada, no se l'escolti, que aquella pot ser una experiència nova, fascinant, memorable, tant que després res ja no tornarà a ser el mateix. Agafa aire, per tercera vegada, i -afortunadament- obre la porta, treu el cap a la sala i, entomant l'esguard d'aquells ulls marrons, pregunta: ?El senyor Soprano??